

Zo (De onbesloten ruimte) 7

Dezer dagen 13

Achter het glas 22

Vox 26

De weg naar Berlijn 27

De smidse van zijn ziel 31

Het ontwerp 32

Poor lonesome cowboy 36

Troje 2.0 37

Mijn woestenis 39

De weg naar de lift 40

Steile wand 43

Thriller 48

Grot 49

Goudvis 51

Mensen blijven vliegen 52

Achter de schermen 53

De gierzwaluwen 54

De meeuwen 55

Melting Planet 56

Kamperen aan zee 57

Loper 59

Oogkas 65

De navigatiemonologen 72

Het leven dat doorgaat en het leven dat niet (iv) 80

Hier mooi weer 81

De man zonder slaap 82

Zo (Hoe je je vertrek uitstelt) 91

Zo (De onbesloten ruimte)

Achterdeur, de poort uit,
tussen het ontbladerde door,
de huizen, de kliko's, de gemeentestruiken.

Het is winterdag.
Daar waadt een Mariaverschijning
de straat over in omslagdoek en enkellange rok,

licht gebogen donker mompelend,
daar slaat een man, hij heeft geen naam,
de hoek om, kijkt in eigen kraag,

let bellend geen moment op waar hij gaat –
daar staat. Naast haar Mercedesje
een vrouw, twee druppels elixer

je moeder, de weg kwijt
maar alleen letterlijk, lijkt het.
Met moeders mobiel

bel je haar dochter, die dat 'alleen letterlijk'
zegt te betwijfelen. Je stapt
niet bij haar in, vertrouwt erop

dat moeder naar dochter haar weg vindt,
naar de oostkant
van de stad,

naar de kaart
die je voor haar instelt,
stem aan.

Drie twintigers, grauwbloauw
de voorwielen van hun swapfietsen,
de plannen voor straks uitwisselend,

er klinkt toekomstmuziek.
Linksaf richting doorgangsgewas,
ternauwernood ontwijkend

een fietser jou ternauwernood ontwijkend
aan van het pad
de foute kant.

Een vader met twee kinderen
in de leegte tussen twee scholen,
voetballend zo'n beetje, een stel

met een hond zonder bal
die de bal van de kinderen bespringt –
'Sorry, sorry!' –

buiten het hek aan de andere kant
een dertiger, een ijsmuts
boven haar als bevroren gezicht.

Welgemoed zigzag je richting de kade
waar de winkel met blankhouten speelgoed
de prijzen verhoogd heeft.

Daar langs het water, daar onder
de stoplichten door, daar over het fietspad
richting het spoor, eronderdoor,

daar 'dat leuke straatje'
kirt de vrouw in de rij
voor de koffie,

daar de etalage van de PC KONING
volgestouwd met games –
daar de oude flaneur

als zwevend in zijn altijd witte pak,
zijn roze sjaal zijn schitteroog,
bestemming onbekend.

Af het pad de gracht langs,
taal
die klapwiekend aanwaait.

Een BMW die tegen het verkeer
de brug op gromt,
het antiquariaat, dicht, een heer

die de straat afdaalt
een heer die de straat opklimt
twee heren die dalen en klimmen,

op de hoek de winkel met de
'Mom, come and look
at these cute baby clothes!'

De jongens op de scooter die omhoog
naar de Domtoren kijken, het vliegtuig
een paar meter boven de Domtoren.

De stem van Gina, tegen de muur
het tegelgezicht op de Dom, daar de kraai
op het dak van de auto zacht krassend

zijn snavel scherp.
Die gast in het leer, zonnebril,
zijn met slierten afgezette jas, op het krat

aan zijn stuur een geluidsinstallatie:
Jimi Hendrix, "Scuse me, while I kiss this guy!" –
je glimlach om de mondegreen.

Vandaag is iedereen buiten, de handhavers
monsterend de wandelaars, even talrijk
als de bladeren de mondkapjes die lijkblauw

kleven aan de straten, de trottoirs,
restanten van een nog niet nooit meer
nu als een wekker afgelopen, met een kreunen afgelopen,

met een ineenstorting,
een stofwolk
afgelopen tijd,

die een moeder is, die een loeder is.

De winkel met het winterlandschap,
het winterlandschap met de treintjesset.
Die gast op de fiets weer, nog steeds

Jimi Hendrix – iets begint te dagen.
De vrouw die zonder uit te kijken oversteekt,
die je volgt zonder te willen.

Weer die gast op de fiets, Jimi Hendrix –
net als toen Sy voor de ontelbaarste keer
duidelijk maakte wat je nooit registreerde.

Het park zoals het hoort, de generaties
die een ommetje maken: het is kerst.
Het meisje, zeg zestien, gescheurde jeans,

arm in arm – ‘Gezellig, kind’ – met oma
in keurige rok,
twee druppels elixer.

De man met de hond aangeliënd.
De vrouw weer die je volgt
zonder te willen, de boom

die er niet meer staat –
waar stond de boom
die er niet meer staat?

Steeds gehavender je reis, de dijk
die van de stad af leidt.
Voor het raam in haar keuken de vrouw,

rug naar je toe, vermoeid,
maar mooier dan vermoed.
Het huis waar Lieke woonde.

Huizen waar geen licht brandt,
alarm dat afgaat in het huis
waar niemand thuis is.

De oversteek, de herinnering,
de aso's van het type
blind door rood.

De buurvrouw: dit jaar aan de gevel geen licht.
Zo de voordeur,
zo de onbesloten ruimte.

Zo het gedicht

Dezer dagen

Dezer dagen zonder dak boven het hoofd,
zonder grond onder de voeten,
dezer dagen zoals altijd zelf van zand.

Dezer dagen zoals altijd dezer dagen
indrukken verzamelend, zwerfafval en voetstappen,
wilde dieren, handafdrukken.

Dezer dagen weggedoken,
dezer dagen zelf
de grotten van Lascaux.

Dicht voor altijd dezer dagen.
Op de schop aaneengesloten
namaakzandlandschap.

Waar geschept wordt wordt geschapen.
Uit aarde handgeblazen replica,
vergrootglas op de dagen dezer dagen.

Vang de zon
in een lichtpunt op de vlakke,
dezer dagen zoals altijd.

Vang de zon
in een vlam.
Dezer dagen zonder toegang.

Breek –
breek het licht en breek in
dezer dagen om te horen hoe het brandt

Tot stilstand
als de wereld zelf.

De dagelijkse gang
van bed naar bed.

Al die grijze dagen
met hun stijve lachen.

Dit met potlood
het enig wat je hoort.

Heb je het gemist
of ben je het voorbijgesjokt

Alsof je er niet bij bent
gaat het leven 's ochtends aan en 's avonds uit.

De dagen lichtreuzen
en ondertussen

alsof je er niet bij bent
beweeg je of het uitmaakt,

hou je je staande op het lichaam
dat je staand houdt

Zaterdag de traagste dag.

De tijd die op de rem trapt,
andersom exact zoals
jezelf je voet werktuiglijk

van het gas
voor je laatste bocht rechtsaf,
voor je de straat in slaat,

aan je huis voorbijgaat
op zoek naar een parkeerplaats.

Je hebt het stuur met één hand vast
alsof nonchalance volstaat
dezer dagen.

Nu schijnt de zon op straat.

Zaterdag de laatste dag